

Forandringer, navnlig derved, at der er fremskaffet bedre Apparater, saa at Fotografien nu er i Stand til at beherske større Opgaver end for 45 Aar siden. Det er da ganske naturligt, at man fra den Side ønsker mere Beskyttelse, end man har efter Loven af 1865, der jo giver en Beskyttelse paa 5 Aar efter hvert enkelt Arbejdes Anmeldelse. Det er naturligt, at Fotograferne søge at faa det mest mulige ud af det Arbejde, de have frembragt, tidt maaske med meget store Bekostninger.

Hvad der særlig ønskes, er for det første en Forlængelse af Beskyttelsens Varighed. Det er forstaaeligt, at der ikke fra første Færd har været stor Enighed om, hvorledes Kravet skulle stilles i saa Henseende, men man er havnet i dette, som Lovforslaget ogsaa gaar ud paa, at indtil 15 Aar efter vedkommende Frembringers Død maa ingen andre udnytte hans Frembringelse til Fordel for sig. Hvorvidt denne Bestemmelse er rigtig, eller der skulde gøres nogen Inskrænkning i saa Henseende, er noget, man bedst kan afgøre i et Udvalg, saa jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette.

Dernæst ønske Fotograferne at blive fritagne for den Anmeldelsespligt, de nu have for hvert enkelt Billede. I Stedet skulde der saa i Ministeriet føres en Protokol, hvor enhver Fotograf, som ønsker Beskyttelse for sit Arbejde, skulde have sin Folio. Dette vil ogsaa være nødvendigt, for at der kan føres Kontrol med, naar Tiden for Beskyttelsen er udløben. I vore Dage udnyttes Fotografien jo i stort Omfang. Ved Benyttelsen af Lysbilleder f. Eks. træder den i Oplysningens Tjeneste, ofte paa en ret anskuelig og god Maade. Men vedkommende Fotograf, der ofte har gjort et betydeligt Arbejde, bør ogsaa have dette saaledes beskyttet, at han faar det fulde Udbytte deraf. Paa samme Maade med de levende Billeder, der særlig spille en stor Rolle i Biografteatrene. De kunne derfor ogsaa have deres Betydning. Biografteatrene ere meget søgte, især ere Børn jo meget hengivne efter at komme til at se disse Billeder. Det kan være meget godt, men det medfører naturligvis ogsaa mange Gange noget, der ikke er godt. For saa vidt Biografteatrene fremstille belærende og oplysende Billeder, kan man ikke have noget derimod, men det er desværre ogsaa saadan, at der tidt og ofte bliver fremstillet Scener, der vække Fantasien hos de unge i en uheldig Retning, saa at de føres ind paa

Veje, som det var heldigst, at de ikke kom ind paa. Meget beklageligt er det ogsaa, at ofte føres Børn herved ind paa Forbryderbanen, idet de stjæle for at faa de Skillingen, som de skulle bruge til Biografteatrene. Det er der vist ikke noget at gøre ved, men der er dog vist Lande, som have søgt at tage Forholdsregler i saa Henseende, og umuligt er det ikke, at vi andre ogsaa en Gang med Tiden komme til at beskæftige os med dette Spørgsmaal, som har saa overmaade stor Betydning.

Om de Krav, der nu her stilles fra Fotografernes Side, ere lidt stramme, eller om de ere berettigede, skal jeg ikke give mig af med at afgøre for Øjeblikket, idet jeg mener, at det maa finde sin Afgørelse i det Udvalg, hvortil Sagen efter dens Betydning bør henvises. — Naar de skulle have deres Navn indført i Foliet i den Protokol, som skal føres af Kultusministeriet, maa de efter Forslaget erlægge et Gebyr derfor, og jeg finder, at det er fuldkommen rigtigt, at der betales for det forøgede Arbejde, som derved paalægges Ministeriet. — Hvorvidt de Bødebestemmelser, der findes i Lovforslaget, ere for strenge, skal jeg heller ikke afgøre, det er noget, som der bør forhandles om i Udvalget. Dette Lovforslag er vel ikke nødvendigt som det forrige, vi vedtog, for som Deltagere i Bernerkonventionen at gaa ind under, hvad der blev vedtaget paa Berlinerkonferencen i 1908, men det er vel rigtigt nok, at man her søger at gennemføre et Lovarbejde, som passer ind i Forholdene, saa at man ogsaa paa dette Omraade kan give sin Tilslutning til Bernerkonventionen. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget.

Goos: Som den ærede foregaaende Taler bemærkede, har Lovgivningen angaaende fotografiske Frembringelsers Beskyttelse ligget brak hos os i 45 Aar, idet den gældende Lov af 24. Marts 1865 ikke er undergaaet nogen Revision i hele den Tid. Der gjordes et Forsøg paa at underkaste ogsaa denne Del af Enerettighederne en Revision i 1890—91, hvilket Forsøg førte til Loven om Forfatter- og Kunsterret, idet man frafaldt den Tanke ved denne Lejlighed ogsaa at revidere Fotografretten, og der har ikke været nogen ydre Anledning til at genoptage Sagen, idet Bernerkonventionen, som Danmark tiltraadte i 1903, ikke indeholdt nogen Forpligtelse for Medlemmerne af Unionen til at give fotografiske Frembringelser Beskyttelse ud over det, som den indre Lov-